

Nittende Møde.

Fredagen den 20de November Kl. 1½.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Indenrigsministeriet har jeg modtaget Exemplarer af en Betænkning, afgiven af en af dette Ministerium nedsat Kommission til Undersøgelse af Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Dampfærgeforbindelse over Storebelt m. m. De modtagne Exemplarer ere omdelte.

Paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Betalingen for de til Skiftevæsenet hørende Forretninger m. v.

Intet Ændringsforslag var stillet. Samtlige Lovforslagets Paragrafer fattes under Forhandling.

Nellemann: Jeg skal blot i Anledning af, hvad jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling, tillade mig at bemærke, at jeg siden har konfereret med den høitærede Finanzminister angaaende det Spørgsmaal, som jeg den Gang reiste, men da der fra hans Side nødig ønskedes Ændringsforslag stillede, og han foretrak at tage Loven, som den er, saa har jeg ikke anset det rigtig at fremkomme med Noget af den Art.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Lovforslagets Paragrafer (se Tillæg C. Sp. 25 ff.) ansaas vedtagne uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling.

vedtoges enstemmig med 42 Stemmer.

Den næste og sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af „Forslag til Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v.“

Intet Ændringsforslag var stillet. Samtlige Lovforslagets Paragrafer fattes under Forhandling.

Udler: Ja, jeg har viist den samme Resignation som min ærede Sidemand (Nellemann) med Hensyn til ikke at stille Ændringsforslag, men jeg kan derimod ikke vise den samme Resignation som han ved kun at sige et Par Ord. Siden Sagens 1ste Behandling har jeg henvendt mig til enkelte ærede Medlemmer med Opfordring til i Forening

med mig at stille Ændringsforslag; men da de ikke have viist sig villige dertil, og da jeg ikke har troet at kunne udrette noget Positivt ved alene at opstille Forslag, har jeg undladt at gjøre det. Smidlertid skal jeg dog tillade mig nogle Udtalelser om de Forslag, jeg havde tænkt paa at stille, idet det maaske dog endnu var muligt, for saa vidt disse Forslag maatte finde Tilslutning hos ærede Medlemmer og ikke møde Modstand fra Regeringens Side, at faae samlet et tilstrækkeligt Antal Medlemmer om disse Forslag til 3die Behandling; men det er da ogsaa kun under denne Forudsætning, at Forslagene ville fremkomme. Idet jeg nu gaar over til selve Sagen, maa jeg bede undskyldte, om jeg maaske kommer til at gaa noget udenfor Reglerne for en Sags 2den Behandling og sige Noget, som jeg hellere skulde have sagt ved 1ste Behandling. Jeg betragter det saaledes vedblivende som en overordentlig væsentlig Mangel ved Lovforslaget, at man ikke har ordnet det Punkt, som jeg tillod mig sidste Gang at berøre, paa en anden Maade. Jeg har gjenneगाaet de Forhandlinger, der have været førte derom i det andet Thing og ogsaa her; men jeg tilstaar — det ligger maaske i en feil Opfatelse hos mig — at jeg har ikke set anført noget Argument, som har kunnet overbevise mig om, at man virkelig har truffet det Rette. Jeg har kun fundet det ene Argument, at man burde blive ved det Tilvante, ved det, som man i flere Aarhundreder havde været vant til, og som derved havde været sig ind i den almindelige Bevidsthed. Det er nu et Argument, som ikke for mig har saa stor Betydning, ligesom jo ogsaa baade den høitærede Justitsminister og flere af Thingets juridiske Medlemmer meget vel have vidst at sætte det tilside, naar de troede derved at kunne vinde noget Større og Betydeligere. De have i saa Tilfælde med stor Energi arbejdet imod, at det Tilvante skulde holdes i Gævd. Dette gjælder saaledes, for at jeg skal nævne et Par Love, der falde mig ind, Konkursloven og Næringsloven, hvor man netop har brudt med det Tilvante, fordi man troede derved at naae noget overordentlig Godt. Jeg tror, at det er en overordentlig stor Mangel ved den foreliggende Lov, at den hæver den anden Prioritetshavers Ret paa første Prioritetshavers Bekostning; thi det maa vel dog indrømmes, at i den Formue, der efterlades, er Arvingen anden Prioritetshaver, medens Kreditor er første, idet der jo Intet er at arve, før Gjælden er betalt. Jeg tror derfor, at man, ganske anderledes end sket er, burde være kommen ind paa dette Spørgsmaal, og at man derved vilde have viist de formuerekelige Forhold en overordentlig væsentlig Tjeneste. Svad der navnlig for mig har havt ikke liden Betænelighed, er dette, at man, for ikke at berøve Arvingerne den Fordel at komme i Besiddelse af Arven nogle Maaneer tidligere, maaske berøver Kreditor hans Ret for bestandig. Man kan nu sige, at det hører til de